

UZASADNIENIE

P. C. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) nabył na podstawie umowy sprzedaży nr (...)06.08 w dniu 27 czerwca 2008 r. samochód marki V. (...) o numerze nadwozia (...) za kwotę 18.500 Euro. Samochód ten został zarejestrowany w kraju w dniu 04 lipca 2008r. jako samochód ciężarowy. Jak wynika z informacji uzyskanych z (...) Sp. z o.o. ww. pojazd został wyprodukowany jako samochód osobowy.

Jednocześnie w dniu 04 lipca 2008r. P. C., mając świadomość, iż nabył samochód osobowy, nie złożył w Urzędzie Celnym II w W. deklaracji (...) przewidzianej dla rozliczania podatku akcyzowego z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego do czego zobowiązywała go ustawa o podatku akcyzowym z dnia 23 stycznia 2004r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu akt przedmiotowej sprawy, w szczególności decyzji Naczelnika Urzędu Celnego II w W. z dnia 09 maja 2013 roku oraz decyzji Dyrektora Izby Celnej w W. z dnia 29 lipca 2013 roku, kserokopii odpisu zarządzenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 17 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt V SO/Wa 2/14, a także wyjaśnień oskarżonego.

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, iż przedmiotowy samochód był samochodem ciężarowym, za który nie płaci się akcyzy. Wyjaśnił ponadto, iż złożył do Dyrektora Izby Celnej w W. wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi na decyzję z dnia 29 lipca 2013r. Odmówił, też składania wyjaśnień. Wyjaśniając w dniu 30 czerwca 2014r., po końcowym zaznajomieniu się z aktami sprawy, oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, oraz złożył wniosek o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności. Podniósł ponadto, iż kwotę zaległego podatku w wysokości 8.477,00 zł opłacił w miesiącach listopadzie i grudniu 2013 roku na konto Izby Celnej w W.. Na posiedzeniu w dniu 14 listopada 2014r. oskarżony podtrzymał wolę dobrowolnego poddania się odpowiedzialności.

Sąd zważył, co następuje.

Stan faktyczny sprawy jest zasadniczo bezsporny. Sąd wyjaśnieniom oskarżonego dał wiarę w całości. Oskarżony co prawda początkowo zaprzeczał aby popełnił przedmiotowy czyn. Jednak zdaniem Sądu było to wynikiem faktu, iż w styczniu 2014r. oskarżony miał jeszcze nadzieję na przywrócenie terminu do wniesienia skargi, a w efekcie uchylenie decyzji, będącej niejako podstawą wniesionego aktu oskarżenia. Później oskarżony zdecydował dobrowolnie poddać się odpowiedzialności, wolę tę podtrzymując w postępowaniu przed Sądem. Przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu w szczególności koreluje z decyzjami: pierwszą Naczelnika Urzędu Celnego II w W. z dnia 09 maja 2013r. oraz podtrzymującą ją w mocy Dyrektora Izby Celnej w W. z dnia 29 lipca 2013r.

Szczególnie pierwsza z decyzji w sposób klarowny wskazuje przyczyny, dla których zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym w wysokości 8.477,00 zł z tytułu nabycia przedmiotowego samochodu zostało wobec oskarżonego określone. W szczególności wskazane zostały przyczyny dlaczego przedmiotowy samochód V. (...) zaklasyfikowany został jako samochód osobowy.

Wskazać należy, iż o ile sama rejestracja samochodu przebiega w oparciu o przepisy ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, to do celów poboru akcyzy w nabyciu wewnątrzwspólnotowym stosuje się klasyfikację wyrobów akcyzowych w układzie odpowiadającym Scalonej Nomenklaturze (CN) zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2004r. o podatku akcyzowym. Przepis ten wprowadza obowiązek stosowania klasyfikacji wyrobów w nabyciu wewnątrzwspólnotowym na podstawie nomenklatury towarowej ustanowionej na podstawie art. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L 256 z 07.09.1987, ze zm.). Dlatego też w zakresie uregulowanym ustawą z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym zastosowanie mają przepisy unijne według stanu ustanowionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1789/2003 z dnia 11 września 2003 r. zmieniającym załącznik I do Rozporządzenia Rady (EWG)

nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. UE L 281 z 30.10.2003r.)

Innymi słowy, to czy dany pojazd jest wyrobem akcyzowym, czy też nie, uzależnione jest od tego jak zakwalifikowany został w Nomenklaturze Scalonej (CN). Ta zaś, pod pozycją (...) wymienia „pojazdy samochodowe i pozostałe pojazdy mechaniczne przeznaczone zasadniczo do przewozu osób”. Właśnie owo „zasadnicze przeznaczenie” pojazdu decyduje o jego przyporządkowaniu do pozycji (...). To nieostre określenie precyzują wskazówki zawarte w wyjaśnieniach do HS opublikowanych w obwieszczeniu Ministra Finansów w sprawie wyjaśnień do Taryfy celnej, gdzie wymienia się między innymi: obecność stałych siedzeń z wyposażeniem zabezpieczającym, obecność tylnych okien wzdłuż dwubocznych paneli. Wskazówki te pozwalają precyzyjnie zaklasyfikować dany pojazd do odpowiedniej pozycji HS.

Przechodząc do realiów niniejszej sprawy, jak wynika z przeprowadzonych w dniu 28.02.2013 r. oględzin pojazdu (wskazanych w uzasadnieniu decyzji z dnia 9 maja 2013 r.) przedmiotowy samochód wyposażony był między innymi w głośniki, pięć miejsc siedzących z pasami bezpieczeństwa, skórzaną tapicerkę oraz okna wzdłuż dwubocznych paneli. Cechy te jednoznacznie wskazują, iż samochód marki V. (...) o numerze VIN: (...) należało zaklasyfikować do pozycji Taryfy Celnej (...) – pojazd samochodowy i pozostałe pojazdy mechaniczne przeznaczone zasadniczo do przewozu osób.

Ponadto, co zostało już podniesione, z informacji uzyskanych z (...) Sp. z o.o. wynika, że ww. pojazd został wyprodukowany jako samochód osobowy.

P. C. nabył w dniu 27 czerwca 2008 r. samochód marki V. (...). W dniu 04 lipca 2008 roku w Urzędzie Celnym II w W. nie złożył deklaracji (...) dla podatku akcyzowego z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego wspomnianego samochodu. Tym samym, poprzez nie ujawnienie organowi podatkowemu podstawy opodatkowania, do czego zobowiązywał go art. 80 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 24 stycznia 2004r. o podatku akcyzowym, uchylił się od opodatkowania. W tym stanie zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 54§1 k.k.s., zaś mała wartość, w rozumieniu art. 53§14 k.k.s, kwoty podatku narażonego na uszczuplenie, uzasadniała korzystniejszą kwalifikację prawną czynu z art. 54§1 i 2 k.k.s.

Zdaniem Sądu oskarżony zdawał sobie sprawę, iż zakupiony przez niego samochód jest samochodem osobowym – ewidentnie wskazują na to jego cechy charakterystyczne wynikające z jego oględzin. Jego zaś rejestracja na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako samochodu ciężarowego służyć miała jedynie uniknięciu zapłaty podatku akcyzowego.

Stosownie zaś do art. 80 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym z dnia 23 stycznia 2004r. akcyzie podlegają samochody osobowe niezarejestrowane na terytorium kraju, zgodnie z przepisami ruchu drogowego. Ustęp 2 wskazanego wyżej przepisu wskazuje zaś, iż podatnikiem akcyzy od samochodów są podmioty dokonujące każdej sprzedaży samochodu osobowego przed pierwszą rejestracją na terytorium kraju oraz importerzy i podmioty dokonujące nabycia wewnątrzwspólnotowego. Oskarżony naruszył art. 54 k.k.s. także uchylając się od opodatkowania, poprzez nie złożenie wymaganej przez ustawę deklaracji, do złożenia której zobowiązywały go w owym czasie, przepisy ustawy o podatku akcyzowym z dnia 23 stycznia 2004r. Zgodnie z art. 80 ust. 3 ww. ustawy obowiązek podatkowy w akcyzie od samochodów powstawał w przypadku nabycia wewnątrzwspólnotowego z chwilą nabycia prawa rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel, nie później jednak niż z chwilą jego rejestracji na terytorium kraju, zgodnie z przepisami o ruchu drogowym.

Odnosnie zaś stosowania wobec oskarżonego starej ustawy o podatku akcyzowym (tj. z dnia 24 stycznia 2004r.), nie zaś ustawy nowej (tj. z dnia 06 grudnia 2008r.), wskazać należy, iż zgodnie z art. 154 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008r. o podatku akcyzowym, jeżeli obowiązek podatkowy w akcyzie odnośnie wyrobów akcyzowych niezharmonizowanych (do których należą samochody osobowe) w rozumieniu ustawy o której mowa w art. 168 (tj. ustawy z dnia 23 stycznia 2004r. o podatku akcyzowym), powstał z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i należna akcyza nie została do tego dnia zapłacona stosuje się przepisy ustawy dotychczasowej.

Wyjaśnienia wymaga też podnoszona przez oskarżonego na posiedzeniu w dniu 14 listopada 2014r. kwestia przedawnienia zobowiązania podatkowego w odniesieniu do przedawnienia odpowiedzialności karnoskarbowej.

Otóż zgodnie z art. 44 §1 pkt 1 k.k.s. karalność przestępstwa skarbowego określonego w art. 54§1 i 2 k.k.s. ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5. Natomiast §3 art. 44 k.k.s. stanowi, iż bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Ponadto, zgodnie z §5 art. 44 k.k.s. jeżeli w okresie wspomnianych wyżej pięciu lat wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, to karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego określonego w art. 54 §1 i 2 k.k.s. ustaje z upływem pięciu lat od zakończenia okresu trwania tego postępowania.

W świetle wyżej przytoczonych przepisów, wskazać należy, iż postanowienie o przedstawieniu zarzutów zostało wydane dnia 02 grudnia 2013r., tj. przed końcem roku, w którym upłynął termin płatności przedmiotowej należności. Tym samym okres konieczny do stwierdzenia przedawnienia karalności czynu z art. 54§1 i 2 k.k.s. przedłużył się do roku 2018.

Odnosnie zaś przedawnienia samego zobowiązania podatkowego to wskazać należy, iż zgodnie z art. 70§1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 laty, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku.

Podsumowując, jak wyżej wykazano, o ile przedawnieniu uległo zobowiązanie podatkowe, to jednakże nie doszło do przedawnienia odpowiedzialności karnoskarbowej, co zresztą Sąd wyjaśnił na posiedzeniu oskarżonemu.

Jak wyżej wykazano zarówno wina jak i okoliczności popełnienia przestępstwa skarbowego nie budzą wątpliwości. Jednocześnie oskarżony uiścił całość należności publicznoprawnej, zatem Skarb Państwa nie poniósł uszczerbku z tytułu niezapłaconego podatku. Oskarżony uiścił ponadto grzywnę w kwocie 1.000 złotych oraz zryczałtowane koszty postępowania w wysokości 168 złotych. Tym samym spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 17§1 k.k.s. co, przy braku przesłanek przeciwnych, pozwoliło na udzielenie przez Sąd oskarżonemu P. C. zgody na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności poprzez orzeczenie kary grzywny w wysokości 1.000 złotych, którą Sąd uznał za wykonaną w całości.

Uiszczoną tytułem grzywny kwotę 1.000 zł. należy uznać za adekwatną do stopnia szkodliwości popełnionego czynu oraz zawinięcia sprawcy, oraz wystarczająco spełniającą cel prewencyjny, wdrożenia oskarżonego do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego, również w odniesieniu do danin publicznych. Dotychczasowa niekaralność podejrzanego uzasadnia też przyjęcie, że nie jest konieczna kryminalizacja zachowania podejrzanego poprzez wydawanie wyroku skazującego.

Mając na uwadze podniesione okoliczności Sąd orzekł zgodnie z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie odpowiedzialności.